

מיכאל מיכלשווילי – טקס שני

מיכאל התחיל את לימודיו באוניברסיטה הפתוחה בגיל 14, כשלמד בכיתת המחוננים בחטיבת הביניים, וכעת הוא מקבל תואר במדעי הטבע בהדגשת כימיה. היום הוא קצין בחיל האוויר.

נשיאות נכבדה, חברי הסגל של האוניברסיטה הפתוחה, משפחות יקרות וחברי הבוגרים, מאז ומתמיד הייתי נער סקרן. תמיד רציתי ללמוד עוד, לחשוב. מגיל צעיר אני משתתף בתוכניות העשרה. בחטיבת הביניים ובתיכון למדתי בכיתת מחוננים. ובכל זאת, דבר לא הכין אותי לחוויה האקדמית באוניברסיטה. קורס הפתיחה, "עולם הכימיה", שלמדתי בגיל 14, פתח צוהר לעולם שלם שרק חיכה שאצלול לתוכו. הלימודים במקביל לבית הספר התיכון פתחו בפני המון הזדמנויות שלא היו מתאפשרות ללא התואר. ייצגתי את מדינת ישראל שלוש פעמים ברציפות באולימפיאדת הכימיה הבינלאומית, ואף זכיתי פעמיים במדליות ארד. טעמתי מעולם המחקר במכון ויצמן בתוכנית "מנחים עמיתים", שמטרתה לאפשר לבני נוער נבחרים לבצע פרויקט בהנחייתו של חוקר מהאקדמיה. בשנה לאחר מכן חזרתי למכון ויצמן כסטודנט מצטיין לכימיה בפרויקט "חוקרי ויצמן צעירים".

בנוסף לפן האקדמי, הלימודים באוניברסיטה נתנו לי את הזכות להשתתף בפרויקט פר"ח. חוויתי החניכה העניקה לי סיפוק רב, ובזכותה הבנתי כי בתור סטודנט אני יותר ממכונת למידה, יש לי מחויבות לסביבה בה אני חי. המשכתי בפרויקט שנתיים לאחר החניכה כמדריך במרכז קהילתי בעיר מגורי, רמלה. בשנה בה דחיתי את הגיוס לצה"ל על מנת להשלים את לימודי לקחתי את עניין ההדרכה וההוראה צעד אחד קדימה, ולימדתי שנה שלמה כמורה למדעים בחטיבת ביניים.

כיום אני קצין בשירות חובה, משרת בתפקיד הנדסי בחיל האוויר במסגרת תוכנית אקדמיזציה, בה משרתים בני נוער שלמדו לתואר

ראשון במהלך בית הספר התיכון בתפקיד בעל זיקה למקצוע הנלמד בצבא. הסיפור שלי הוא ייחודי, אך מייצג.

בוגרי האוניברסיטה הפתוחה הם להקה של עופות מוזרים. הסיבה לכך היא שלמדנו במוסד חריג בנוף האקדמי, מוסד המקבל כל אדם המעוניין לרכוש השכלה ללא תנאים מקדימים, ומקיים שוויון הזדמנויות חינוכי. חובת ההוכחה חלה על הסטודנט במהלך לימודיו, ולא כתנאי מקדים. חברי היושבים בקהל, אתם את שלכם הוכחתם.

עם זאת, לסיים את הלימודים לתואר זו כבר אופרה אחרת לגמרי. דרושים כאן יותר מהטכניקה לפתור משוואות או יכולת לשון פרקים מספר. הלימודים באוניברסיטה מחייבים אותנו לפתח משמעות עצמית ויכולת התמדה. אין מסגרת שמכתיבה לנו את מהלך לימודינו. כאן אנו לוקחים אחריות לגורלנו. דברים אינם קורים מכוח האינרציה. אם לא תעשה, זה פשוט לא יקרה. אני מרגיש שאני מדבר בשם כולם כשאני אומר, שהדבר המשמעותי ביותר שלמדנו כאן הוא לדעת איך ללמוד.

במעמד זה ברצוני להודות בשמי ובשם הסטודנטים לכל מי שסייע לנו להגיע למעמד זה. תודה רבה למרצים ולסגל ההוראה על חוויית לימוד משמעותית ומפרה. תודה לאנשי המנהלה על המעטפת הנוחה, המאפשרת התרכזות והשקעת מאמציו בלימודים. אני מעוניין להודות באופן אישי לקרן אושר ברנרד שסייעה לי רבות במימון לימודי לתואר, ולכל האנשים היקרים התורמים ממיטב כספם לפיתוח החינוך וההשכלה בארצנו. תודה למשפחותינו וליקירינו, על כל התמיכה והאמונה בנו. תודה לך, אמא, על שנאלצת לסבול לילות בהם לא כבה האור בבית בשל לימודי.

לסיום, ברשותכם, מילה בנוגע לכימיה. כימיה, לדעת רבים, היא מדע העוסק בחומר: קח מרכיב א', קח מרכיב ב', ערבב, והנה לך תוצר. אמת בדבר. אך מה שרבים שוכחים הוא, שעיקר העיסוק בכימיה, עולם התוכן בו התמקד עיקר לימודי, הוא התהליך. דומה הדבר ללימודים באוניברסיטה הפתוחה. אין אנו מתגאים בתעודה שנתלה מחר במשרד, בחדר השינה או בבוידעם. אנו מתגאים במסע הארוך שהתחלנו ביום בו דרכה כף רגלנו לראשונה במרכז הלימודים, או הקישו אצבעותינו על הקישור לאתר הקורס.

חברים יקרים, אל לנו לחשוב שהיום התגובה הסתיימה, שניתן לנוח על זרי הדפנה. תעודת הבוגר איננה התוצר. זהו רק השלב הראשון מבין רבים בתהליך גדול הרבה יותר.

ברכותי לבוגרים, ואיחולים להצלחה רבה בהמשך הדרך.

